

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Дейнеко Юрій Юрійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині першій статті 8, частині другій статті 19, частині першій статті 43, частині п'ятій статті 124, частині першій статті 127, частині четвертій статті 129 Конституції України (конституційності) положення частин першої, другої статті 68 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII.

Відповідно до частин першої, другої статті 68 „Гарантії прав присяжних“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“:

„1. Присяжним за час виконання ними обов'язків у суді виплачується винагорода, розрахована виходячи з посадового окладу судді місцевого суду з урахуванням фактично відпрацьованого часу в порядку, визначеному Державною судовою адміністрацією України. Присяжним відшкодовуються витрати на проїзд і наймання житла, а також виплачуються добові. Зазначені виплати здійснюються за рахунок коштів бюджетної програми на здійснення правосуддя територіальними управліннями Державної судової адміністрації України за рахунок коштів Державного бюджету України.

2. За присяжними на час виконання ними обов'язків у суді за місцем основної роботи зберігаються всі гарантії та пільги, визначені законом. Час виконання присяжним обов'язків у суді зараховується до всіх видів трудового стажу. Звільнення присяжного з роботи або переведення на іншу роботу без його згоди під час виконання ним обов'язків у суді не допускається“.

Автор клопотання стверджує, що оспорювані положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ містять юридичну невизначеність щодо передбачуваного захисту присяжних, порушення законних очікувань щодо незалежності від втручання роботодавців в судовий процес за участі присяжних, що призводить до порушення конституційного права народу делегувати своє право участі у судочинстві через працездатних громадян.